

Dr David Turner, wykład 11B na temat Ewangelii Mateusza – Ewangelia Mateusza 26: Męka Jezusa I: Zdrada, aresztowanie i przesłuchanie Żydów

Witajcie, przyjaciele. To wykład 11b z naszego kursu Matthew. To David Turner.

To jest pierwszy z dwóch wykładów, które będziemy mieli na temat Opowieści o Męce Pańskiej w Ewangelii Mateusza 26. Nasz następny wykład będzie dotyczył trwającej Opowieści o Męce Pańskiej w Ewangelii Mateusza 27. Wiele do omówienia tutaj, a obawiam się, że mogę jedynie musnąć powierzchnię.

No więc zaczynamy. Kulminacyjne wydarzenia, które wielokrotnie przepowiadano od czasów posługi galilejskiej, teraz mają się wydarzyć, gdy wprowadzamy tę Opowieść o Męce. Przepowiedziano kilkakrotnie, że Jezus zostanie ukrzyżowany w Jerozolimie, sięgając wstecz do 12:38 do 40, 16:4 i 21, 17:12, 22 i 23, 20:17 do 19:21, 38 i 39, 23:32.

Znajdujemy naszego Pana Jezusa również tutaj w 26, jako dobrze świadomego sił, które zostały skierowane przeciwko niemu, a mimo to nie opiera się czynieniu woli Ojca pomimo cierpienia, które będzie z tym związane. Ironicznie, ci sami żydowscy przywódcy, którzy sprzeciwiają się Jezusowi i dążą do jego zniszczenia, są nieświadomymi narzędziami, których Bóg używa do wypełnienia swojego planu wywyższenia Jezusa. Ostatni tydzień Jezusa w Jerozolimie jest szeroko omawiany we wszystkich czterech Ewangeliach.

Ten fakt, wraz z niemal całkowitym pominięciem materiału o życiu Jezusa przed jego publiczną posługą, wyraźnie pokazuje, że Ewangelie nie są zwykłymi kronikami historycznymi lub biografiami, ale są dziełami literackimi o motywacji teologicznej. Opis wydarzeń od Niedzieli Palmowej obejmuje Ewangelię Mateusza 21 do 28, więc jasne jest, że ostatni tydzień życia Jezusa zajmuje mniej więcej jedną trzecią do jednej czwartej Ewangelii Mateusza. Ktoś powiedział, że Ewangelie są opowieściami o męce z rozbudowanymi wstępami, i jest to tylko niewielka przesada.

Opowieść Mateusza o cierpieniu Jezusa poprzedzona jest historiami konfliktów w świątyni z przywódcami żydowskimi w rozdziałach od 21 do 23 oraz dyskursem eschatologicznym w rozdziałach 24 i 25. W obu tych sekcjach materiał Mateusza jest bardziej obszerny niż Marka czy Łukasza. Jeśli chodzi o właściwą opowieść o męce w Ewangelii Mateusza 26 do 28, Mateusz i Marek są w większości paralelni z Łukaszem, a jeszcze bardziej z Janem, wnosząc unikalny materiał.

Ogólny przepływ to przygotowanie uczniów w rozdziale 26, aresztowanie w Getsemani w rozdziale 26 na końcu, proces przed Kajfaszem i trzy zaparcia się Piotra, które kończą rozdział 26, proces przed Piłatem na początku rozdziału 27, szydzenie z Jezusa w drugiej połowie rozdziału 27, a następnie pochówek przez Józefa z Arymatei, a następnie zmartwychwstanie i jego zaprzeczenie w Wielkim Nakazie w rozdziale 28. Kiedy patrzymy na ten materiał, jest kilka fragmentów, które są unikalne dla Mateusza, pomimo podobieństwa do innych Ewangelii, i wypadaloby, abyśmy uważnie przestudiowali ten unikalny materiał Mateusza. Nie mamy czasu, aby przedstawić to na tych taśmach, ale na stronie 47 twoich materiałów uzupełniających wymieniałem te unikalne fragmenty i zachęciłem cię do dokładniejszego przyjrzenia się im, gdy zastanawiasz się nad sposobem, w jaki płynie ta Ewangelia i czego nas uczyła przez cały czas.

Teraz przejdźmy do kilku komentarzy do 26:1-5, gdzie spiszek mający na celu aresztowanie Jezusa i zabicie go jest wspomniany po raz pierwszy. W 26:1-2, po raz piąty i ostatni, Mateusz kończy wykład Jezusa zwykłą formułą, z tą różnicą, że tym razem nie mówi po prostu, kiedy Jezus skończył te słowa, mówi, kiedy Jezus skończył wszystkie te słowa. Dlatego Mateusz przedstawia 26:1 nie po prostu jako koniec wykładu, ale jako koniec wszystkiego, czego Jezus nauczał w tej Ewangelii.

Ta fraza przypomina nam 28:20. Nauka Jezusa o rządach Boga, rozpoczęta w 4:17, jest teraz zakończona. Święto Paschy rozpoczyna się za dwa dni, a Jezus spodziewa się, że zostanie wydany na ukrzyżowanie. W 26:3-5 wzmianka Mateusza o spisku przywódcy służy potwierdzeniu tego, co Jezus powiedział w 26:2. Spisek przeciwko Jezusowi jest już od jakiegoś czasu, pamiętaj 12:14 i 22:15, ale biorąc pod uwagę konflikty w świątyni, jest teraz więcej powodów niż kiedykolwiek, aby arcykapłani i starsi spotkali się z arcykapłanem Kajfaszem, aby zaplanować potajemne pojmanie Jezusa i zabicie go.

Tajemnica jest konieczna ze względu na popularność Jezusa wśród tłumów pielgrzymów, którzy przybyli do Jerozolimy na święto Paschy, patrz 21:26 i 27:24. Przywódcy sądzą, że będą musieli czekać do Paschy, aby aresztować Jezusa, ale oferta Judasza, aby zdradzić Jezusa, pozwoli im osiągnąć swój cel szybciej. Teraz przejdźmy do namaszczenia Jezusa w Betanii w 26:6-13. W tym fragmencie uderza fakt, że nieznana, bezimienna kobieta wydaje się mieć większą świadomość krótkości pozostałego czasu Jezusa na ziemi niż jego główni uczniowie. Niemniej jednak uczniowie mają uzasadniony powód.

Trzeba troszczyć się o potrzebujących, ale ich czas jest zupełnie nieodpowiedni. Pomimo bycia u boku Jezusa i słyszenia jego powtarzających się przepowiedni męki, w tym jednej, która powinna wciąż brzmieć im w uszach, zachowują się tak, jakby nadszedł czas na zwykłe sprawy. W miarę postępu rozdziału, przepraszam, w miarę postępu historii tego rozdziału, ta kobieta jest przedstawiana ze współczuciem jako służąca Jezusowi, podczas gdy uczniowie źle rozumieją i są korygowani.

Jezus, oczywiście, zdrajca, jest przeciwieństwem nienazwanej kobiety. Na stronie 48 twoich notatek wymieniłem dla ciebie niektóre kwestie literackie związane z tymi charakterystykami kobiety i żydowskich przywódców, przy czym uczniowie są w pewnym sensie neutralni pośród tego wszystkiego. Słowa Jezusa o biednych nie powinny być nadużywane jako uzasadnienie bezdusznej postawy wobec ich potrzeb.

Jego komentarz, że biedni są zawsze obecni, nawiązuje do Księgi Powtórzonego Prawa 15:11, która realistycznie mówi o potrzebujących w kontekście roku szabatowego odpuszczenia, kiedy długi miały zostać odpuszczone, Księga Powtórzonego Prawa 15:1 i 2. Bóg nakazuje Żydom, aby nie wstrzymywali pożyczki, ponieważ rok szabatowy jest bliski, a pożyczka zostanie odpuszczona, zanim będzie mogła zostać całkowicie spłacona, Księga Powtórzonego Prawa 15:7-10. Błogosławieństwo Boże zostanie zrekompensowane za to, co zostanie utracone, gdy pożyczka nie zostanie spłacona, Księga Powtórzonego Prawa 15:4, 6, 10, 14 i 18. Ogólnie rzecz biorąc, Księga Powtórzonego Prawa 15 dotyczy pomocy potrzebującym, aby nie było biednych ludzi w kraju, 15:4. Nawiązanie Jezusa do 15:11 i 26:11 Ewangelii Mateusza jest przypomnieniem o ciągłej odpowiedzialności, a nie stoickim stwierdzeniem o nieuniknionej sytuacji. Jednak stała odpowiedzialność za troskę o ubogich błędnie w porównaniu z pilną potrzebą troski o Jezusa w ostatnich dniach Jego życia na ziemi.

Teraz zdrada Jezusa przez Judasza w 26:14-16. Judasz jest żałośnie i enigmatycznie złą osobą. 26:24 w porównaniu do Jana 17:12. A motywacja do zdrady Jezusa jest jedną z najbardziej niezgłębionych kwestii w Biblii. Niektórzy uważają, że zrobił to z chciwości, ponieważ Judasz zapytał, ile przywódcy mu zapłacą.

Był zniesmaczony marnotrawstwem pieniędzy, gdy Jezus został namaszczony drogim olejkiem przez kobietę w Betanii. Porównaj Jana 12:4-6. Inni teoretyzują, że Judasz szukał militarnego, zorientowanego politycznie Mesjasza i rozczarował się, gdy duchowo zorientowane przesłanie Jezusa nie zostało szeroko przyjęte, szczególnie przez przywódców Izraela. Łukasza 22:3 i Jana 6:70-13.2 przytaczają szatańskie wpływy stojące za działaniem Judasza.

Komentarz Bomberga prawdopodobnie trochę naciąga i sugeruje, że Judasz popełnił niewybaczalny grzech. W każdym razie Judasz sprzedaje Jezusa, później żałuje tego i popełnia samobójstwo. 27:3-10. Aluzja do Zachariasza 11:12-13 jest subtelna, ale ważna, ponieważ łączy zdradę Judasza z prorocstwem Starego Testamentu, a tym samym wspiera tematykę Ewangelii Mateusza 26, że Bóg kontroluje nawet zdradę Jezusa.

Ta głęboka sprawa zasługuje na refleksję. Każdy naśladowca Jezusa powinien również zastanowić się nad potworną zdradą Judasza i smucić się wraz z pierwotnymi uczniami, że jeden z dwunastu mógł zdradzić Pana. Co więcej, każdy musi zapytać: Ja

nie jestem tym jedynym, prawda, Panie? 26:22. Teraz Pascha i Wieczerza Pańska w 26:17-30. Ten fragment składa się z czterech części.

Po pierwsze, przygotowanie do Paschy w wersetach 17-19, przepowiednia zdrady podczas posiłku w wersetach 20-25, ustanowienie Wieczerzy Pańskiej w wersetach 26-29 i powrót do głównego wątku w wersecie 30. Pomimo pewności niektórych, nie jest jasne, w którym momencie posiłku paschalnego Jezus przepowiedział zdradę i ustanowił swoją wieczerzę. Mateusz interesuje się powiązaniem tych wydarzeń z historyczną ucztą paschalną, ale nie podaje historycznych szczegółów, które są obce jego teologicznemu celowi.

W teologicznym zamyśle Mateusza, posiłek paschalny jest zarówno początkiem, jak i końcem. Jest to Ostatnia Wieczerza, ostatni posiłek Jezusa z uczniami przed aresztowaniem, procesami i ukrzyżowaniem, ale jest to również Pierwsza Wieczerza, inauguracja pamięci Jezusa przez jego nową wspólnotę. Wypełnienie starotestamentowego wzorca i przepowiedni przez Jezusa jest, jak gdyby, wydobyciem ze swojego skarbca rzeczy nowych i starych.

Pamiętajcie 13:52. W tym świetle Wieczerza Pańska nie jest Paschą, ale jest z nią związana. W przyszłości, gdy będą odtwarzać Ostatnią Wieczerzę, jedząc chleb i pijąc wino, będą pamiętać, że Jezus rzeczywiście przelał swoją krew za nich przez odpuszczenie ich grzechów i będą pamiętać o Jego obietnicy dzielenia się z nimi przy stole w przyszłym królestwie.

Jak powiedział Paweł, za każdym razem, gdy jedzą chleb i piją z kielicha, będą ogłaszać śmierć Pana, aż On przyjdzie. 1 Koryntian 11:26. Wieczerza Pańska jest ustanowiona przez Boga, aby przypominać naśladowcom Jezusa o tym, co uczynił i co uczyni.

Ich obecne istnienie jest ujęte w ramy Jego przeszłego pierwszego przyjścia, aby ich odkupić, i przyszłego drugiego przyjścia, aby panować nad ziemią. Te prawdy są potężnie zapieczętowane w sercach Jego ludu, gdy uczestniczą w wierze przy stole. Sakrament Wieczerzy Pańskiej nie jest ani bezsilnym pomnikiem, pustym znakiem, ani automatycznym magicznym źródłem zbawczej łaski.

Ale gdy jest przyjmowana z wiarą, dynamicznie wzmacnia lud Boży, ponieważ głosi centralną prawdę ewangelii Jezusa. Wcześni chrześcijanie prawdopodobnie obchodzili Wieczerzę Pańską w kontekście regularnego wspólnego posiłku lub uczy miłości. Pomimo obecnej popularności obchodów Paschy Seder w kościołach chrześcijańskich w okresie Wielkanocy, kolejność posiłku w czasach Nowego Testamentu nie jest naprawdę znana.

Próby odczytania późniejszej żydowskiej liturgii Paschy lub Agady z powrotem w Nowym Testamencie i nadania jej chrześcijańskiego znaczenia typologicznego mogą

być budujące, ale praktyka ta opiera się na słabych podstawach historycznych. Miszna Pesachim 10 jest najwyraźniej najwcześniejszym źródłem dla liturgii Sederu, ale Miszna nie została zredagowana i spisana aż do 200 r. n.e. Wydaje się jasne, że Jezus wykorzystał posiłek paschalny jako kontekst dla ustanowienia własnej wieczerzy i można powiedzieć, że dla Mateusza Wieczerza Pańska wypełniła Paschę, ale dokładne szczegóły korespondencji nie są znane.

Teraz kilka krótkich komentarzy do 26:31-35, gdzie Jezus przewiduje, że jego uczniowie go opuszczą. Ten fragment jest przykładem Piotra przeciwko Jezusowi, jak widzieliśmy w 1622 roku. Dwukrotnie Jezus przewiduje przyszłe zachowanie Piotra, 26:31-34, a Piotr dwukrotnie stanowczo temu zaprzecza w 26:33-35.

Powiedziano mu, że wszyscy uczniowie rozproszą się i spotkają Jezusa w Galilei, Piotr potwierdza, że nigdy nie opuści Jezusa, nawet jeśli wszyscy inni to zrobią. Powiedziano mu, że robi coś gorszego niż opuszczenie Jezusa, że faktycznie zaprze się Go trzy razy, Piotr potwierdza, że umrze pierwszy. Następująca po tym opowieść pokazuje, jak bardzo Piotr się myli w obu kwestiach, ale Piotr mylił się wcześniej i mimo to przewyciężył swoje wady.

Zmartwychwstanie Jezusa będzie wydarzeniem, które zamieni smutek w radość, porażkę w zwycięstwo, a dezercję w odnowioną wierność, 26:32, 28:7 i 10 oraz 16 do 20. W tym momencie Piotr nie zna siebie na tyle dobrze, aby przyznać się do swojej skłonności do dezercji i zaparcia się Jezusa, ale nauczy się tej gorzkiej lekcji w 26:75 i zostanie przywrócony do społeczności z Jezusem i posługi dla Jezusa. Porównaj Jana 21, szczególnie pod tym kątem, a ostatecznie, zgodnie z tradycją, Piotr umrze, zanim zaprze się Jezusa.

Teraz, w 26:36-46, krótko przyjrzymy się modlitwie naszego Pana w Getsemani. Trzy cykle modlitwy Jezusa i snu uczniów są wyraźne w tym fragmencie. Jest to zadziwiająco wyraźne i zadziwiająco smutne.

To trzykrotne powtórzenie, kiedy Jezus wraca do swoich uczniów i znajduje ich śpiących, bardzo wyraźnie ukazuje istotę Jezusa i uczniów. Samotne modlitwy Jezusa w Getsemani są niezwykle z kilku powodów. Po pierwsze, w tych modlitwach Jezus stawia wolę Ojca ponad swoją własną.

Realistycznie przewiduje ból i cierpienie, które go czekają. Porównaj 27:46, i życzy sobie, aby nie musiał tego znosić. Jednocześnie jest pogodzony z posłuszeństwem wobec planu Ojca .

W tym jest on modelem wzorcowej modlitwy, której nauczał uczniów, gdzie mają się modlić, aby wola Boża spełniała się na ziemi, tak jak w niebie. Jego modlitwa jest również modelem jego własnego napomnienia, aby modlić się czujnie i rozpoznawać

słabość ciała w 2641. Skupienie na Bogu modlitw Jezusa z Getsemani powinno być zestawione z pokusą Jezusa w Ewangelii Mateusza 4:1 do 11.

Jezus będzie żył Słowem Bożym, czy będzie miał chleb, czy nie. Nie będzie wystawiał Pana na próbę jako Boga. Będzie czcił tylko Pana jako Boga.

On wypełni wolę Pana jako Bóg, nawet jeśli doprowadzi to do cierpienia i śmierci. I my również powinniśmy. Ale jeśli uważa się, że takie rozumienie modlitwy Jezusa nie oddaje sprawiedliwości jego boskości, wystarczy zajrzeć do Księgi Hebrajczyków, która podkreśla, jak cierpienia Jezusa wyposażyły go do bycia współczującym arcykapłanem dla swoich naśladowców.

Zwróć uwagę na List do Hebrajczyków 2 :14-18, 4:14-16 i 5:7-9. W żaden sposób wysoka chrystologia nie powinna odwozić nas od docenienia rzeczywistości cierpienia Jezusa w ogrodzie. 26:37-39, 42-44.

Cud wcielenia Syna Bożego polega na tym, że Jezus był prawdziwie boski i prawdziwie ludzki. Nie był starożytnym odpowiednikiem pozornie łagodnego reportera Clarka Kenta, który w rzeczywistości wcale nie był człowiekiem, ale przybyszem z planety Krypton. Doświadczenie Jezusa w Getsemani przypomina nam o słabości jego uczniów, tak samo wymownie, jak o jego sile.

Ich brak percepcji znaczenia namaszczenia Jezusa w Betanii pokazuje, że ich umysły nie były skupione na przypomnieniu Jezusa o bliskości jego śmierci. Ich jednomyślne zaprzeczenie, że opuszczą Jezusa tuż po jego przepowiedni, że to zrobią, jest całkowitym niedowierzaniem spowodowanym grzeszną pewnością siebie. Można by pomyśleć, że każdy z tych rzekomo odważnych mężczyzn byłby w stanie czuwać z Jezusem przez całą noc, ale nawet jego wewnętrzne grono uczniów zawodzi go w jego najbardziej bezbronny momencie.

Synowie Zebedeusza, którzy byli z nim w Getsemani, chcieli zająć najwyższe miejsce w królestwie i obiecali Jezusowi, że będą mogli pić jego kielich w 2022 roku, ale nie mogli nawet czuwać, aby dzielić jego ciężar nad kielichem, który musiał wypić sam. Biorąc pod uwagę ich zachowanie w Getsemani, ich dezercja, gdy Jezus został aresztowany, nie jest niczym zaskakującym. Sen uczniów nie może nie przypominać czytelnikowi o konieczności duchowej czujności w obliczu moralnych prób.

Gdy doświadczenie Jezusa w Getsemani przypomni nam o słabości uczniów, nie możemy nie przypomnieć sobie o naszej własnej słabości. Jednak obietnice naszego Pana podtrzymują nas, gdy służymy mu, aż powróci. Teraz przechodzimy do aresztowania Jezusa w 2647-56.

Jak wskazuje Hagner, w 26:47 wstępy są zakończone. Jezus zakończył przygotowywanie swoich uczniów na swoje nieuniknione cierpienie i śmierć oraz ich

własne niedociągnięcia. Teraz, w środku nocy, Jezus zostaje aresztowany i opuszczony przez swoich uczniów, których odejście ilustruje Ewangelię Mateusza 16:25. Będzie poddany bardzo stronniczemu procesowi lub przesłuchaniu.

Rano stanie przed Piłatem i zostanie wydany na ukrzyżowanie. O trzeciej po południu będzie martwy. Ale pośród tego wszystkiego odnosi się nieomyślne wrażenie, że Jezus, a raczej jego Ojciec w Niebie, naprawdę rządzi.

Te wersety zdają się jasno pokazywać, że Jezus i jego uczniowie nie byli wywrotowcami ani fanatykami, chociaż jest to implikacja fałszywych oskarżeń, które wkrótce zostaną postawione Jezusowi w 26:61. Jezus poddaje się wypiciu kielicha, wola jego Ojca zostaje przed nim przedstawiona, a on naucza swoich uczniów, że przemoc prowadzi tylko do większej przemoc. Pomimo ich przechwałek, w 26:35 uczniowie stawiają jedynie symboliczny opór aresztowaniu Jezusa, a następnie wszyscy uciekają.

Grupa wysłana, by aresztować Jezusa, najwyraźniej złożona ze strażników świątynnych dowodzonych przez arcykapłana, również budzi bardzo mało sympatię. Dlaczego tak duża grupa? Dlaczego tyle broni? I dlaczego tak mało znane miejsce pod osłoną ciemności? Można słusznie wyjaśnić odwagę Jezusa, zdradę Judasza, tchórzostwo uczniów i agresję grupy aresztującej jako dobrowolne działania w charakterze każdej z zaangażowanych stron. Należy jednak również zauważyć silny nacisk na z góry ustalony plan Boga w tym fragmencie.

Spójrz na 26:2, 18, 24, 31, 39, 42, 54 i 56. Oto kolejny przykład biblijnego wzorca zgodności między boską suwerennością a ludzką odpowiedzialnością. Kiedy Jezus staje przed Kajfaszem na pierwszym etapie swojego procesu lub przesłuchań, sprawy nie są zbyt przyjemne, prawda? Ten fragment, 26:57 do 68, przedstawia pierwszy z dwóch procesów Jezusa, chociaż określenie proces może być tutaj zbyt mocne.

Opowieść o procesie przed arcykapłanem Kajfaszem spełnia dwa cele literackie. Po pierwsze, w 26, 59 do 61 wyraźnie ujawniono obrzydliwą naturę całego procesu. Po drugie, co ważniejsze, roszczenia Chrystusa do bycia Mesjaszem Izraela są w kulminacyjnym momencie naciskane na przywódców Izraela.

W wyraźnej aluzji do Daniela, 7:13, Jezus przyznaje, że jest mesjańskim synem człowieczym, który powróci, aby sędzić swoich fałszywych oskarżycieli i sędziów, 26:64. Jednak przywódcy odrzucają świadectwo Jezusa, oskarżają go o bluźnierstwo i traktują go z sarkazmem i całkowitą pogardą w 26:65 do 68. To potwierdzenie Jezusa, że powróci jako swój chwalebny syn człowieczy, aby sędzić swoich sędziów, wydaje się ich wściekać.

Nie będą rozważać tego eschatologicznego odwrócenia. Wyznanie rzymskiego żołnierza w 27:54 przedstawia kontrast zgodny z naciskiem Mateusza na misję wśród

pogan. W aspekcie tego, jak Jezus jest przedstawiony w tym fragmencie, Hagner ma rację, gdy mówi, że nigdzie indziej Jezus nie objawia się bardziej niż tutaj.

Ramy czasowe sugerowane przez słowa Jezusa w przyszłości, 26, 64, są dość szerokie. Jezus zostanie zainstalowany jako chwalebny Syn Człowieczy podczas swojego zmartwychwstania, a sam Kajfasz ostatecznie będzie musiał zmierzyć się z tą rzeczywistością. Niestety, Kajfasz odmawia uznania, że osoba, którą niesprawiedliwie osądził, pewnego dnia osądzi jego.

Jezus będzie mówił jako wywyższony syn człowieczy, gdy poprzedzi swoje posłannictwo do uczniów słowami: Dana mi jest wszelka władza, 28, 18. Ale zmartwychwstanie jedynie inauguruje chwalebne panowanie Jezusa. Porównaj Jana 7:39, 12, 23, 12:32 i 33, 17:4 i 5, Dzieje Apostolskie 2:32 i 33, 13:33 do 37, Filipian 2:9 do 11 i Objawienie 5:5 do 10.

Panowanie Jezusa zostanie dopełnione przez Jego powrót, aby sądzić i rządzić ziemią. Zwróć uwagę na 6:10 Ewangelii Mateusza, a także 13:41 do 43, 16:27, 19:28, 24:30 i 25:31. Zmartwychwstanie potwierdza roszczenia Jezusa i przypieczętowanie zgubę jego wrogów.

Powrót na ziemię realizuje ostateczny sąd, gdzie cała ludzkość stanie przed Synem Człowieczym. Niewierzący zostaną potępieni, a wierzący nagrodzeni, a Jezus będzie panował w chwale nad swoim ludem w nowym świecie, z którego klątwa została usunięta. Teraz znów pojawia się kwestia antysemityzmu odnosząca się do tego fragmentu.

Na poziomie historycznym jasne jest, że proces ten nie został przeprowadzony zgodnie z procedurami prawnymi, które można znaleźć w Misznie, Traktacie Sanhedryn 4 do 7. Zgodnie z tym traktatem procesy nie miały odbywać się w nocy, a sprawy zagrożone karą śmierci nie mogły być rozstrzygane w ciągu jednego dnia. Kilka innych szczegółów narracji Mateusza jest sprzecznych z prawami Miszny dotyczącymi procesów. Można wyjaśnić tę anomalię na różne sposoby.

Jedna z linii argumentacji twierdzi, że tradycje Miszny są teoretyczne, a nie rzeczywiste i że zostały spisane ponad 150 lat po procesie Jezusa. Jednak tradycje te rzekomo zostały przekazane ustnie z wcześniejszych czasów. Nieewangelicy oskarżają Mateusza o wymyślenie dużej części lub całości historii w celach propagandowych.

Z tego punktu widzenia komentarz Behra, przepraszam, Behra, robi to. Z tego punktu widzenia celem Mateusza było obwinianie Żydów i uniewinnianie Rzymian, aby zyskać przychylność władz rzymskich dla chrześcijaństwa. Ale jeśli Mateusz i jego społeczność nadal identyfikują się jako Żydzi, ten argument upada.

Zamiast tego Mateusz zachowuje dokładne informacje historyczne w swojej narracji, aby pokazać, że żydowscy przywódcy nie postępowali zgodnie ze swoimi własnymi standardami w postępowaniu z Jezusem. Zauważ również przypadek Szczepana w Dziejach Apostolskich 6:11 i następnych. Wygodnie było im złamać własne zasady, aby szybko pozbyć się Jezusa, zanim tłumy się o tym dowiedzą i zanim Święto Przaśników wejdzie w pełni w życie.

Mateusz nie chce oskarżać Izraela jako narodu, nawet wszystkich Żydów swoich czasów, nie mówiąc już o wszystkich Żydach, którzy żyli później. Raczej narrację procesu należy postrzegać jako część konsekwentnego, bez ogródek negatywnego przedstawienia przez Mateusza Jerozolimy za czasów Jezusa jako skorumpowanych przywódców, którzy opuszczają Izrael jak rozproszone owce bez pasterza. Porównaj 9:36.

Ci przywódcy nie interpretowali prawa i proroków w sposób, który skupia się na ważniejszych sprawach. Zamiast tego starają się podążać za ludzkimi tradycjami, które zaciemniają prawość prawa, 15:1-14. Kiedy Mateusz, jako Żyd, pisze do Żydów, podkreślając korupcję establishmentu jerozolimskiego, nie jest antysemitą, a chrześcijanie, którzy tak go odbierają, są w poważnym błędzie.

Ci, którzy popierają własne antysemityczne uprzedzenia, odwołując się do Mateusza, powinni zostać surowo potępieni w najostrzejszych możliwych słowach. Z punktu widzenia teologicznego samego Mateusza, ostatecznie nie skorumpowani żydowscy przywódcy ani słaby rzymski namiestnik byli odpowiedzialni za zabicie Jezusa. Raczej był to plan Boży, który został wypełniony przez czyny grzesznych ludzi, zarówno Żydów, jak i pogan, aby grzesznicy z każdej grupy etnicznej mogli uwierzyć w Jezusa Mesjasza i zostać przebaczeni przez przelanie jego krwi.

I wreszcie ostatnia część tego rozdziału, smutne trzy zaprzeczenia Piotra. Sanhedryn wyśmiał prorocką intuicję Jezusa, a teraz zaprzeczenia Piotra ją potwierdzają. Fragment wyraźnie składa się z trzech oskarżeń, że Piotr był naśladowcą Jezusa, po których następują trzy coraz bardziej intensywne zaprzeczenia.

Uderzające jest to, że Piotr jest zastraszany przez zwykłą służącą i że jego zaprzeczenia są coraz częściej punktowane przekleństwami i przekleństwami. Porównaj 26:70, 72 i 74. Te zaprzeczenia stają się jeszcze bardziej stanowcze, gdy Piotr odchodzi od Jezusa, od dziedzińca w 26:69 do bramy w 26:71 do swojego odejścia w 26:74.

Uczniowie, którzy zostawili wszystko, aby pójść za Jezusem, teraz wszyscy Go opuścili, a ten, który został powołany jako pierwszy, odszedł jako ostatni. Można by łatwo współczuć Piotrowi, który kiedyś zaparł się Pana z powodu strachu lub zażenowania, ale nie da się usprawiedliwić potrójnego, coraz bardziej gwałtownego

zaparcia. Biblia w wielu przypadkach przedstawia swoich bohaterów ze wszystkimi wadami i zaletami, jak głosi przysłowie.

Pomyśl o Noem, Abrahamie, Mojżesz, Dawidzie i Salomonie. Mateusz nie jest wyjątkiem, ponieważ nie próbuje usuwać nieściśłości i błędów z uczniów, ze swojej narracji o uczniach Jezusa. Nie wspomina nawet o późniejszej rehabilitacji Piotra przez Jezusa, o której jest mowa w Jana 21:15 i następnych.

Czytelnik zostaje więc z kolejnym dosadnym świadectwem słabości uczniów. Jest ono nieco złagodzone, gdy przypomina się o przebaczeniu wspomnianym w 12:32 i obietnicy, że Jezus później spotka uczniów w Galilei, zawartej w 26:32, powtórzonej w 28:7, 10 i 16. Zaparcie się Piotra leży u podstaw słabości wszystkich uczniów, 26:35, ale nie zakończy ich mesjańskiej misji, jeśli będą wierni zmartwychwstałemu Mesjaszowi i będą żyć Jego mocą i obecnością.

Pouczające jest porównanie Piotra i Jezusa. Kiedy Jezus wyznaje swoją mesjańską tożsamość przed najwyższym przywódcą Izraela, Piotr zaprzecza jakiegokolwiek znajomości Jezusa przed służącą. Piotr jest natychmiast pogrążony w żalu z powodu swojego grzechu, ale tak samo Judasz w 27:3. Dlatego też pouczające jest porównanie Piotra i Judasza.

Judasz zdradza Pana, tak jak przepowiedział Jezus. Później odczuwa wyrzuty sumienia, zostaje odrzucony przez przywódców żydowskich i popełnia samobójstwo w 27:1 do 10. Piotr również zapiera się Pana, tak jak przepowiedział Jezus.

Później odczuwa wyrzuty sumienia. Jezus przywraca go do życia, a on powraca do roli przywódcy uczniów. Jak to możliwe, że podobne działania przynoszą tak przeciwne rezultaty? W przypadku Piotra ludzka słabość doprowadziła do chwilowej porażki, ale wzór życia Piotra był wzorem bycia uczniem. Sprawiedliwie rzecz biorąc, Piotr był najwyraźniej jedynym uczniem, który poszedł za Jezusem na dziedziniec arcykapłana.

Owszem, poniósł tam żalosną porażkę, ale inni w ogóle nie poszli. Z drugiej strony, skrucha Judasza nie jest połączona z czynami godnymi prawdziwej skruchy. Tak jak widzieliśmy wcześniej, mamy to teraz ponownie w tej opowieści.

W Ewangelii Mateusza Piotr jest pierwszy wśród uczniów Jezusa. Jest on wyróżniany w całej narracji jako uczeń reprezentatywny. Przemawia w imieniu grupy.

Wszyscy naśladowcy Jezusa powinni być przerażeni zaparciem się Piotra i podekscytowani jego przywróceniem. Piotr jest reprezentatywnym uczniem zarówno wtedy, jak i teraz. Teraz podsumowanie i przejście do następnego rozdziału.

W miarę jak spisek mający na celu stracenie Jezusa postępuje, Jezus przygotowuje swoich uczniów na koniec swojej posługi na ziemi. W poruszającej scenie

wewnętrzne grono uczniów nie może nawet pozostać przytomnym z Jezusem podczas jego bolesnej walki w Getsemani. Następnie Judasz zdradza Pana przywódcom żydowskim, którzy wyprowadzają Jezusa na proces przed Kajfasza.

Piotr trzykrotnie zapiera się Pana. Fabuła Ewangelii Mateusza 26 przeplata następnie przygotowania Jezusa do śmierci i plan faryzeuszy, aby przyspieszyć tę śmierć. W miarę jak wydarzenia w rozdziale rozwijają się szybko, Jezus zachowuje kontrolę, wielokrotnie przepowiadając swoją śmierć.

26:2, 12, 21, 23 i 24, 28, 32, 45 i 54. Podkreśla także próby, jakie to przyniesie Jego uczniom w 26:31 do 35. Nawet Jego zmagania w Getsemani nie odwracają uwagi od tematu Jego kontroli, ponieważ zawsze jest posłuszny woli Ojca.

26:39, 42, 44. Innym silnym tematem jest suwerenność Boga, zwłaszcza w odniesieniu do wypełnienia Starego Testamentu. Zwróć uwagę na 26:24, 31, 54, 56 i 64.

Zatem wydaje się, że potworna zdrada Judasza i złe machinacje żydowskich przywódców są zarówno karygodnymi czynami, jak i boskimi koniecznościami, które łaskawie zapewniają odpuszczenie grzechów. Ten rozdział jest zatem głębokim świadectwem, że suwerenność Boga i odpowiedzialna agencja ludzi są zgodnymi biblijnymi prawdami, nawet jeśli możemy je jedynie słabo artykułować.